

Arrest

nr. 162 573 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 18 juni 2013 en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. C. UWASHIMA, die loco advocaat Mr. T. VAN NOYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 mei 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 18 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat dit voor hem een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken. Hij verklaart dat een verplichte terugkeer voor de Belgische overheid geen enkel voordeel met zich meebrengt in vergelijking met het immense nadeel dat dit voor hem zou opleveren. Betrokkene verklaart dat de verplichting om zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf via de gewone procedure in zijn land van herkomst in te dienen, zou betekenen dat hij zijn studies hier dient stop te zetten. Echter kan dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden, aangezien betrokkene niet schoolplichtig is en niet aantoonbaar dat hij als volwaardige leerling is ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde een hogeschool of universiteit. Indien hij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

De aangehaalde elementen van integratie waarnaar betrokkene verwijst, namelijk het feit dat hij hier school heeft gelopen in het OKAN en in het deeltijds onderwijs, dat hij Nederlands heeft geleerd, dat hij ook het Frans beheerst, dat hij heeft gewerkt als vrijwilliger en in het kader van zijn opleiding, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr 198.769) De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.3. Op 18 juni 2013 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van L. M., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 0 hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 18 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 18 juni 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten,

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het verzoekschrift geen enkele verantwoording afleggen voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 19 februari 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partij wijst erop dat er wel degelijk samenhang is omdat de bestreden beslissingen op dezelfde datum werden genomen en het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Met dit betoog toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet de

belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 18 juni 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, de beslissing van 18 juni 2013 waarbij verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van goed bestuur", van het principe van voorzichtigheid, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"(...) De beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten is gevat door een schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juii 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van goed bestuur, van het principe van voorzichtigheid, van het principe dat administratieve beslissingen met de nodige zorg en omzichtigheid moeten worden behandeld, aisook van het beginsel van rechtszekerheid.

VOORAF

De beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die verzoeker toelaten om de machtiging tot verblijf in te dienen via de bijzondere procédure;

"Verzoeker verklaarde dat de terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar via de gewone procedure de machtiging tot verblijf in te dienen voor hem een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken; Aangezien verzoeker niet kon aantonen dat hij als volwaardige leerling was ingeschreven in een door de overheid erkende onderwijsinstelling, werden de aangehaalde elementen dat verzoeker zijn studies diende stop te zetten, werd zijn verzoek van machtiging tot verblijf verworpen; De aangehaalde elementen van integratie betroffen de gegrondheid en daar er geen buitengewone omstandigheden konden aangetoond worden, werd het verzoek onontvankelijk verklaard;"

ECHTER

Indien verzoeker teruggestuurd zou worden naar zijn land van herkomst om daar de gewone procedure van machtiging tot verblijf te volgen, zou dit voor hem een disproportioneel nadeel met zich meebrengen. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het grote nadeel dat dit zou opleveren voor verzoeker.

Ten eerste zou het verlaten van het grondgebied tot gevolg hebben dat het onmogelijk wordt om het overeengekomen werk uit te voeren naar aanleiding van de toekomstige tewerkstelling in WZC Hof ten Doenberghe.

Dit nieuwe element dient ontegensprekelijk in overweging genomen te worden bij de beslissing van machtiging tot verblijf en toont zeer duidelijk aan waarom het volgen van de gewone procédure een disproportioneel nadeel met zich zou meebrengen.

Ten tweede wordt in de beslissing d.d. 26/06/2013 als reden voor de onontvankelijkheid van het verzoekschrift aangehaald dat "verzoeker niet aantoont dat hij als volwaardige leerling is ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde een hogeschool of universiteit, waardoor hij indien hij wei over deze bewijzen zou beschikken, hij op basis van een studentervisum zou kunnen terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Dit betreffen elementen die nooit aangehaald zijn in het oorspronkelijke verzoekschrift, maar louter door de administratie zijn toegevoegd. Verzoeker bewijst ingeschreven te zijn in het CDO Don Bosco en in september een nieuw opleidingsjaar te starten. De onderbreking en dus de uiteindelijke onmogelijkheid om de opleiding verder te zetten, kunnen dus wel degelijk als buitengewone omstandigheden aanzien worden, daar de terugkeer naar het

land van oorsprong een groot nadeel zou betekenen in hoofde van verzoeker. Hij zou elke kans verliezen om nog verder te werken in de zorgsector in België.

Daarnaast zou het voor verzoeker ook niet meer mogelijk zijn om de opleiding tot verzorger verder te zetten en verliest hij ook elke kans om nog verder te werken in de zorgsector in België.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat dit beroep aangemerkt moet worden als knelpuntberoep.

De tewerkstelling van iemand in deze sector kan dan ook als een voordeel voor de overheid beschouwd kan worden, zelfs indien dit betekent dat deze persoon hierdoor niet in staat is om terug te keren naar het land van oorsprong enkel om daar via de gewone procedure een verzoekschrift in te dienen. In elk geval is brengt het volgen van de gewone procedure van machtiging tot verblijf voor verzoeker een disproportioneel nadeel met zich mee.

Hieruit volgt dat de genomen beslissing een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van goed bestuur, van het principe van voorzichtigheid, van het principe dat administratieve beslissingen met de nodige zorg en omzichtigheid moeten worden behandeld, alsook van het beginsel van rechtszekerheid. (...)

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

"Het" algemeen beginsel van goed bestuur, of, anders, "het" algemeen beginsel van behoorlijk bestuur bestaat niet. Elk van de welomschreven algemene beginselen van behoorlijk bestuur hebben een eigen finaliteit en leggen, in het licht van die doelstelling, onderscheiden verplichtingen op aan het bestuur. Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om precies te omschrijven op welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij doelt en op welke wijze de verwerende partij dit met de voeten zou hebben getreden. Verzoekende partij blijft op dit vlak in gebreke, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

3.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er wordt voorts gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding.

3.5. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekende partij ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

3.7. Waar verzoekende partij er op wijst dat een terugkeer voor haar een nadeel zou opleveren terwijl het bestuur er geen enkel voordeel mee haalt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij slechts datgene herhaalt wat zij in haar aanvraag heeft aangehaald, doch hiermee maakt zij niet aannemelijk dat de gemachtigde kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat de door haar aangehaalde elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan om aldaar de aanvraag in te dienen.

3.8. Verzoekende partij betoogt dat een terugkeer haar toekomstige tewerkstelling in de weg zou staan en meent dat dit nieuwe element mee in overweging moet genomen worden.

3.9. Vooreerst merkt de Raad op dat uit nazicht van de aanvraag blijkt dat verzoekende partij de toekomstige tewerkstelling waarnaar zij verwijst niet als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Daarnaast wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekende partij kan aldus in het kader van huidig beroep geen nieuwe elementen aanvoeren die zij niet heeft aangevoerd in haar aanvraag om de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd heeft dat elementen van integratie, waaronder werk of de zoektocht naar werk, omstandigheden zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en die dus niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag niet in het buitenland is ingediend.

3.10. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij meer specifiek wijst op het feit dat zij tewerkgesteld kan worden in een knelpuntenberoep, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maakt tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.11. Voorts blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag verwees naar het feit dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst haar studies zou moeten stopzetten. De gemachtigde heeft hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Echter kan dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden, aangezien betrokkene niet schoolplichtig is en niet aantoonbaar dat hij als volwaardige leerling is ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde een hogeschool of universiteit. Indien hij toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”* De Raad ziet niet in wat de verzoekende partij wil zeggen met haar kritiek: *“Dit betreffen elementen die nooit aangehaald zijn in het oorspronkelijke verzoekschrift, maar louter door de administratie zijn toegevoegd”* nu het hier gaat om een motivering van de verwerende partij op het argument van de verzoekende partij dat zij haar studies zou moeten stopzetten bij terugkeer.

Verzoekende partij, die inderdaad meerderjarig is en aldus niet leerplichtig heeft blijkens het administratief dossier evenmin het bewijs voorgelegd dat zij als volwaardige leerling ingeschreven is aan een hogeschool of universiteit. Bovendien, zelfs waar verzoekende partij stelt dat zij is ingeschreven aan het CDO Don Bosco alwaar zij een nieuw opleidingsjaar zal beginnen, gaat zij voorbij aan het gegeven dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat zij steeds naar België kan terugkeren met een studentenvisum om haar studies verder te zetten. Verzoekende partij uit slechts blote beweringen als zou een terugkeer de onmogelijkheid betekenen om de opleiding verder te zetten en zij daardoor niet tewerk gesteld zal kunnen worden in de Belgische zorgsector, maar zij toont dit geenszins met concrete gegevens aan. De

Raad kan de verwerende partij volgen waar deze stelt dat indien de verzoekende partij het bewijs voorlegt dat zij als volwaardig student is ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, verzoekende partij op basis daarvan een studentervisum kan aanvragen om terug te keren naar België en een opleiding te volgen.

3.12. De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar integratie in België een hinderpaal vormt voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

3.13. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

3.14. Uit hetgeen voorafgaat komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskennis van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en de aanvraag derhalve onontvankelijk is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

3.15. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER